

[Oluf Pedersen.]

i det politiske Spil opererer paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Krag her har gjort, og paa Forhaand skulde man tro, at det var Regeringspartierne, som havde sagt til det ærede Medlem Hr. Krag: Det gaar skam ikke, vi vil ikke undvære Kornordningen.

Med Hensyn til Baggrunden for Kornordningen, er det jo saaledes, at man paa et Møde i Odense af Husmændenes Førere gav Tilslutning til en Kornordning. Men der kan være Grund til at gøre opmærksom paa to Ting, for det første, at denne Tilslutning fra Førerne paa mange Maader er blevet misbilliget af de menige Medlemmer, men dernæst ogsaa, at det, som Førerne gik med til, ikke var en Foranstaltning saa kraftig som den, der gennemføres efter det Forslag, som her foreligger. Det vil sige: man har ikke en Gang Husmandsførernes Tilslutning til det.

Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at Formanden for De samvirkende danske Husmandsforeninger, Hr. Jens Holdgaard, ved et Møde i Aarhus ifølge Referater udtalte, at nu var der i Grunden slet ingen Brug for en Kornordning. Man kan altsaa ikke her sige, at man har Husmandsforeningernes Tilslutning. (Afbrydelse af *Andreasen [Forsinge]*). Man kan ikke sige det, for saa maatte man prøve paa at faa Tilslutning til det. For et Par Dage siden ved jeg, at det ærede Medlem Hr. Andreasen (*Forsinge*) holdt Møde med sine Formænd, og hvis han havde været sikker paa Tilslutning, vilde det have været naturligt, om han havde stillet et Forslag om at faa Tilslutning til sin Politik med Hensyn til en Kornordning; men det prøvede det ærede Medlem ikke paa. (*Andreasen [Forsinge]*: Jeg fik jo Tilslutningen). Nej, det ærede Medlem fik ingen Tilslutning. Den eneste Tilslutning, han har faaet paa det Omraade, fik han sidste Sommer, da der blev vedtaget en Resolution, der sagde det stik modsatte af det, som det ærede Medlem var gaaet med til.

Det blev sagt af den højtærede Landbrugsminister under Behandlingen i Efteraaret, at hvis Husmandsforeningerne gik med til en Kornordning uden samtidig at faa en virkelig Skattenedsættelse, saa vilde det være Selvmord. Jeg vil dertil sige, at den Betragtning er ikke rigtig, for det er jo ikke Husmændene, der gennemfører Kornordningen, og derfor kan man ikke kalde det Selvmord. Man kan maaske nok kalde det for Mord paa de danske Husmænd, men Selvmord er det i alt Fald ikke.

Efter de Ændringer, der er foretaget i Forslaget, er det jo nu saadan, at det kun er Rugbrødet, der ikke maa fordyres uden Tilladelse af Landbrugsministeren. Man maa godt fordyre alt andet Brød; og man maa ogsaa godt fordyre Rugbrødet, naar bare Landbrugsministeren vil gaa med til det. Jeg synes, at det havde været naturligere, om man havde indsat den Bestemmelse, at Rugbrødet ikke maa blive dyrere, og ikke aabnet Adgang for Landbrugsministeren til eventuelt at give Tilladelse til en Fordyrelse af Rugbrødet.

Man siger heroppefra — og man hører det samme rundt omkring —, at Dyrkingen af Korn skal gøres rentabel. Nu er Forholdet jo dette, at man for det første ikke ved, i hvilken Pris Kornet skal op, for at Dyrkingen kan gøres rentabel. I Amerika kan man dyrke Korn ved en Pris, der ligger paa 1—2 Kr. pr. Tønde. Det er ikke selve Kornprisen, men helt andre Forhold, der spiller ind og gør Korndyrkingen rentabel; men man kan i alt Fald sige, at for dansk Landbrug betyder det intet for Rentabiliteten, at man fordyrer Kornet, tværtimod, dyrere Korn betyder for dansk Landbrug daarligere Rentabilitet, end hvis Kornet ikke var dyrt.

Man maa undre sig over, at en Kornordning som denne kan faa Tilslutning fra et Parti som Venstre, der jo har et Program — og dette Program er, saa vidt jeg kan se, ikke ændret, i alt Fald er det optaget i den saakaldte liberale Almanak, der ganske vist ikke har anden Forbindelse med Liberalismen end Navnet, men Navnet er der —, i hvilken der staar, at de egentlige Livsfornødenheder og Produktionsmidler skal være told- og afgiftsfri. Nu vil jeg gerne spørge det ærede Medlem Hr. Krag, om Korn ikke er et Produktionsmiddel, og om Partiet Venstre har Tilslutning fra deres Vælgere til at bryde dette Program.

Hvis man ser paa Smør- og Margarineordningen, maa man sige, at man her staar over for et Kapitel, der kan blive meget farligt. Man har i alt Fald udadtil hidtil opretholdt den Forestilling, at man skal lægge Skatten saaledes, at den hviler efter Evne, og man skal prøve paa at ramme dem, der er bedst økonomisk stillet. Ved den direkte Beskatning er Forholdet det, at man giver Ret til et Fradrag paa et vist Beløb for hvert Barn. Men ved den Beskatning, der her er Tale om, hvorved man fordyrer Margarinen og Smørret og i den Forbindelse ogsaa Mælken, naar man op til en Beskatning paa 15—16 Kr. for hvert Barn. Hvis